

nifuggust, kui meie aial rāngal lombel jisse wallatakse.

Wanna rahwas peetaks lollits,
Siiski ellasid ka hallits,
Ollid wahwad päwad, ööd,
Teggid kanged, raskeid tööd,
Mis weel meie filmad näwad,
Meitistiti weel järke jäwad:
Sured honed, pühhad-tojad,
Pöllumid, wäljad, elludmaead;
Ommad põllud puhhaastastid
Metsadest ja ossadest,
Kiwwidest ja forgedest
Enne, kui me tulsime,
Walimis tehtud leitsime.

Ma-wärrisemisest.

Saggedaste loeme postimeeste sees, et siin ehk seal ma-wärriseminne on olnud, mis külma süddamega ärra loeme ja nendasamma ka jälle ärra unnustame; sest et meie kõwwa Ma peäl käime ja ligume, ning ei oska sedda ärra armata, kuidas Ma meie al wõib wärriseda. Sellepärast tahisim neile, kes ses asjus weel teadmatta on, siis tahtsim seie ühte luggo ma-

wärrisemisest üles panna, mis eest meie agga keik peame süddamest Jummalat palluma, et meile mitte nifuggune pääw ei saaks tulles!

Se olli Portofalimaal Lisabonni linnas, aastal 1755, Oktobrikuu 21st päwal, kui selle sure ja illusa linna peäle, suur hädä ja willetsus on tulnud, kelle sarnast ep olle paljo olnudki. Selgeste olli päike tõusnud; tuhanded innimesed ennast pühha päwa ehte pannud ja kirrisko ruttanud, et ühte kallist pühha pühitseda, kui korraga, hommiko kello 9 aial, raske maa allune wärriseminne, kui keige langem kõuemürrin kuulda olli, mis ma-wärrisemist ette tähhendas. Sedda kuuldes ruttas rahwas kirrikuttest ja maeadest wälja, ulitsatte peäle; agga üks wägga wähe oösa rahwast jõudis ennast päästa. Eest selle sure mürrina läbbi, langesid üllemised maea-korra mahha ja maffid innimesi prüggi ja kiwwide alla. Kirrikud langesid sure mürrina ja karrinaga kokko, ja maead langesid möllemilt poolt ulitsad mahha ja surmasid mitto tuhhat innimest, et ka need, kes maeadest ollid wälja pääsnud, nüüd ulitsatte peäl surma said.